

Consell Tributari

Expedient: 410/4

El Consell Tributari, reunit en sessió de 14 de setembre de 2005, coneixent del recurs presentat per T.C.H., SL, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, i ha adoptat el següent acord:

### **ANTECEDENTS DE FET**

1.- El Sr. O.D.C., en nom de V., SA, administrador únic de T.C.H., SL, interposa recurs contra la resolució de l'inspector en cap de la Inspecció d'Hisenda Municipal que confirma l'acta de disconformitat relativa a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres meritat per la construcció realitzada en el Moll ..., n. ..., i la proposta de liquidació definitiva d'import 516.439,97 € més 41.867,01 € en concepte d'interessos de demora.

2.- L'entitat recurrent al·lega que l'inspector actuari deduí en la proposta de liquidació tant l'autoliquidació provisional de l'impost de 13.376.563 ptes. (80.394,76 €) realitzada el 29 de juliol de 1999, com la quantitat de 10.766.250 ptes. (64.706,47 €) ingressada per T.C.H., SL en data 11 de juliol de 2001, i en canvi refusà deduir la quantitat d'116.077'96 € abonada per W.T.C.B., SA el 8 d'octubre de 1991, i la resolució impugnada adduïa que aquesta quantitat fou deduïda en l'expedient ..073 i que ni les obres ni el subjecte passiu tenien relació amb l'hotel, mentre que en l'informe de data 4 de novembre de 1999, relatiu a l'expedient n. 99LM059..., la fotocòpia del qual s'adjunta en el recurs, es posa de manifest que el 25% de la liquidació de l'ICIO abonada aleshores correspon a l'edifici d'hotel, per la qual cosa està justificada la seva deducció, sense que sigui cap obstacle per això que el pagament el fes W.T.C.B., SA, ja que aquesta entitat fou la que sol·licità la llicència per a la construcció de l'hotel i la que realitzà l'autoliquidació provisional de l'ICIO. Així mateix, manifesta la seva disconformitat amb la base imposable pel fet que s'hi han inclòs quantitats que han de ser deduïdes corresponents a equips, maquinària i instal·lacions construïts per tercers

fora de l'obra i incorporats a aquesta, respecte dels quals tant sols s'ha de computar el cost de la seva instal·lació. Per finalitzar, considera improcedent el pagament d'interessos de demora, que només poden ser exigibles a partir del moment en què es determina l'import de l'impost i finalitzi el període voluntari de pagament de la liquidació definitiva.

### **FONAMENTS DE DRET**

Primer.- Són tres les qüestions que s'han d'examinar per a una adequada resolució d'aquest recurs: 1) la procedència de deduir la quota de l'impost girada a la mercantil recurrent la quantitat de 116.077,96 € corresponent a la quarta de la suma abonada el 8 d'octubre de 1991, també per ICIO, per I.W.T.C.B., SA, d'import 77.254.966 pessetes, i a la qual es refereix l'informe de 4 de novembre de 1999 relatiu a l'expedient 99LM059..; 2) les quantitats que s'han de deduir de la base imposable per no correspondre a elements que formin part del cost real i efectiu de l'obra, i 3) l'adequació a dret dels interessos de demora inclosos en la liquidació per import de 41.867,01 €

Segon.- La primera de les qüestions relacionades s'ha de resoldre en sentit negatiu, ja que si bé és certa l'existència de l'informe de 4 de novembre de 1999, emès per la lletrada Sra. D.G. en l'expedient 99LM059..., tal informe no era d'emissió obligatòria i encara menys vinculant, conforme a l'art. 83.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, i el seu contingut no ha estat pres en consideració ni en aquest ni en cap altre expedient, de la qual cosa constitueix prova expressiva el fet que no s'hagi girat la liquidació per import de 37.553.011 pessetes que en aquest es proposa. Les raons de tal manera de procedir queden patents mitjançant l'examen del documents que consten en l'expedient, dels quals es deriva el següent: mitjançant llicència atorgada a I.W.T.C.B., SA en l'expedient 90L06..., s'iniciaren el 6 de febrer de 1992, en el Moll ..., n. ..., les obres de construcció de quatre edificis d'oficines, el projecte dels quals patí, no obstant això, algunes modificacions, i l'obra estigué paralitzada entre els anys 1993 i 1996. Posteriorment fou remodelat, però es mantingué el número de llicència d'obres, que finalitzaren el 10 de març de 2000. I és en aquest expedient on es practicà l'autoliquidació provisional d'import 77.254.996 pessetes, abans referida, per la qual cosa en la liquidació definitiva de l'ICIO, practicada un cop acabades les obres a

W.T.C.B., SA, que succeí com a titular de la llicència a I.W.T.C.B., SA, mitjançant acta n. 610..., es reflectí com un dels pagaments parcials la totalitat d'aquesta autoliquidació. Contràriament, les obres determinants de la liquidació que motiva aquest recurs, relatives a la construcció d'un hotel, també en el Moll ..., n. ..., foren autoritzades per llicència atorgada en l'expedient 00-1999-LM05..., es començaren a realitzar l'any 1999 i acabaren el 19 de febrer de 2002, essent el titular d'aquesta llicència inicialment W.T.C.H., SL, que practicà una autoliquidació provisional el 29 de juliol de 1999 per import de 80.394,76 € i després T.C.H., SL, que practicà una nova autoliquidació l'11 de juliol de 2001, per import de 64.706,47 €. Autoliquidacions ambdues que sumen 145.101,23 € que és l'única quantitat que, per tant, es pot deduir, i que fou deduïda en la liquidació definitiva.

Tercer.- Aquest Consell tampoc pot compartir la pretensió que es formula pel que fa a deduccions que s'han de practicar en la base imposable perquè no es poden reconduir al cost real i efectiu de l'obra, perquè un cop examinades les partides que s'invoquen -paviment, fusteria, pintura, vidrieria i metal·listeria- s'observa que totes aquestes s'han de considerar partides pròpies i consubstancials de l'obra, conforme a la doctrina seguida de manera reiterada, uniforme i constant per la jurisprudència, entre la que convé ressaltar la sentència del Tribunal Suprem de 15 de febrer de 1995, seguida llavors tant pel mateix Tribunal com pels tribunals i jutjats inferiors. En virtut d'això s'han de considerar com inseparables de l'obra instal·lacions com la lampisteria, l'electricitat, els sanitaris, la climatització, les instal·lacions especials i tota la vidrieria. Conseqüentment, les partides abans referides no poden ser apartades de la base imposable. A diferència de les que es relacionen en el document annex a l'acta de disconformitat, per un import total de 568.634.869 € que es dedueixen en practicar la liquidació definitiva.

Quart.- La inspecció entén que la liquidació d'interessos de demora resulta obligada a partir dels 30 dies hàbils següents a la finalització de les obres, ja que a l'Ajuntament de Barcelona regia, segons l'ordenança fiscal, el sistema d'autoliquidació. Per part seva, en la proposta de resolució de l'Institut Municipal d'Hisenda es considera adequada a dret l'aplicació d'interessos de demora des de la data de finalització del termini per a ingressar la quota definitiva -el 20 de març de 2002, un cop transcorregut un mes des de la conclusió de les obres- fins a la data de la resolució de l'inspector en

cap de 8 de setembre de 2003. Cap d'ambdós plantejaments poden ser, no obstant això, seguits per aquest Consell, que ja es pronuncià sobre el fons de la qüestió plantejada en ambdós dictàmens de 22 de setembre de 2004, recaiguts, respectivament, en els expedients 726/3 i 760/3. En aquests se sostingué, basant-se en la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 12 de juliol de 2000 (recurs n. 679/96), per la qual cosa s'acordà la nul·litat dels apartats 10.5, 10.6 i 10.7 de l'ordenança fiscal relativa a l'ICIO, que, encara que les ordenances fiscals dels exercicis corresponents a un i altre cas no foren impugnades, per la qual cosa formalment no s'havia declarat la nul·litat de cap dels seus preceptes, "atès que el seu text és idèntic al dels preceptes anul·lats no sembla adequat defensar la seva vigència davant de la declaració explícita de la sentència ... que l'obligació d'autoliquidar a efectes de la declaració definitiva és contrària al que disposa en la Llei reguladora de les hisendes locals. S'ha de reconèixer que la declaració de la nul·litat referida al sistema d'autoliquidació no s'oposa conceptualment a l'obligació de declarar la finalització de l'obra i d'aportar les dades que l'Administració necessita per a l'adequada comprovació administrativa, encara que no en el sentit que pretén donar a entendre la referida resolució, com si existís una obligació implícita de declarar el cost final de l'obra, cosa que no resulta de la simple declaració de nul·litat dels preceptes de l'ordenança i hauria d'haver estat establerta expressament" (exp. 760/3). Es conclou per tot això que "l'exigència d'interessos únicament es podia basar en l'apartat 1 de l'art. 127 LGT63 per inici del període executiu davant la falta de pagament de la liquidació notificada en el termini voluntari establert i, per suposat, només comprendria el període comprès entre l'acabament del termini de pagament voluntari contat des de la notificació de la liquidació definitiva i l'efectiu pagament de la liquidació notificada" (exp. cit.). Respecte això, cal citar dues sentències del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Barcelona, de dates 11 de juliol de 2004 (núm. 108) i 11 de juliol de 2005 (núm. 136), en las que es manté el criteri d'entendre no vigents els preceptes de l'ordenança fiscal nuls per la referida sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, encara que es tracti d'exercicis diferents al que corresponia a l'ordenança contemplada en aquesta sentència. Conseqüentment, cal que es consideri improcedent la liquidació d'interessos de la qual es tracta, doncs, atesa la il·legalitat de l'obligació de practicar l'anomenada autoliquidació definitiva establerta en l'Ordenança 2.1 de 1999, aplicable al cas present, aquells només resultarien exigibles en els terminis exposats. Una altra cosa seria si, encara que no existís l'obligació de practicar l'autoliquidació definitiva en concloure les

obres, el subjecte passiu estigués obligat a declarar el seu cost final en un termini determinat que resultés incomplet. Però aquesta és una obligació que només s'estableix a partir de l'ordenança fiscal de l'any 2001 i per tant, no resulta exigible en el nostre cas.

Per tot això,

**ES PROPOSA**

ESTIMAR en part el recurs; ANUL·LAR la liquidació impugnada, i GIRAR una nova liquidació amb exclusió dels interessos de demora.